

Falsa Bandera: de la Verneda a les Rambles

written by Daniel Laspra | 17 d'agost de 2019

El següent article va ser publicat el 30 d'agost de 2017. El reeditem dos anys després de l'atemptat del 17 d'agost a les Rambles.

Fa uns dies i d'acord amb un escrit molt shakespearà el terme "Falsa Bandera" tornava a la palestra, l'article en qüestió com m'apuntava un bon amic dramaturg recordava el discurs de Marc Antoni a Juli Cèsar, una excel·lent antífrasi per argumentar l'adhesió a la versió oficial sobre els atemptats del passat dia 17, però podem estar tranquils amb el que sabem fins ara?

Avui explicarem que és una operació de bandera falsa i com han afectat la societat catalana els darrers 40 anys sota el règim constitucional.

Per ser concís, la falsa bandera és un terme que recorda els temps que el corsari menorquí Barceló a la canya d'un xabec castigava les barques de la regència d'Alger més enllà del cap de la Nau, es tractava simplement de confondre el tràfic marítim canviant el pavelló de la barca per així atacar per sorpresa les víctimes confiades d'albirar un vaixell suposadament amic.

El segle passat el terme es va associar a operacions encobertes realitzades pels estats, primer com a mètodes d'assolir *casus belli* per començar guerres justificant-se de no ser els primers d'emprendre hostilitats, i més tard com a tècnica contra insurgent, consistent en cometre atemptats de gran impacte per així justificar la repressió d'un col·lectiu social o nacional, aquesta darrera accepció és la que ens interessa en el nostre cas, provem de

fer memòria.

Era un dijous qualsevol de la càlida tardor de 1975, el dictador ja agonitzava en el llit de mort, en un barri modest de classe treballadora, la gent tornava de la feina, anava a sopar o fer-se unes canyes als nombrosos bars del passeig de la Verneda, tot d'una, uns espetecs, començaren a caure ferits, crits, morts, cotxes estimbats, els policies de la comissaria disparaven a discreció contra els "terroristes", al final cinc morts, dotzenes de ferits, diverses famílies destruïdes i un silenci que dura quaranta anys.

Alguns em direu que la transició fou una època de descontrolats i que això s'acabà fa molt de temps que millor no remoure el passat i que si a l'hemeroteca diu que fou una explosió de gas no anirem a dir ara que una bomba va matar 18 persones al carrer Capità Arenas i així una llista de "desgràcies" que succeïren a les nostres ciutats al llarg dels 70 i principis dels 80.

El fet però és que hi ha motius per pensar que no sols aquests incidents no s'han aturat mai sinó que han anat succeint en la mesura que els guionistes de l'alarma social han decidit reescriure la història política de Catalunya, el cas Scala el 1978 faria de model, l'incendi d'un edifici emblemàtic desencadena la repressió més ferotge contra l'incipient anarcosindicalisme per alleujament d'uns i per exemple dels altres.

No cal però mirar tan lluny, les darreres dècades alguns "fets" han guanyat prou titulars, normalment sempre relacionats en manifestacions violentades per condicionar l'agenda. Ara bé, perquè un desordre públic tingui relleu mediàtic cal un objectiu de qualitat, és a dir, cremar una unitat mòbil de TV3, atacar una seu política o trencar vidres al Passeig de Gràcia durant una cimera internacional, etc, etc. Aquests són misteris ben coneguts, mai resolts, malgrat que hi ha casos on s'ha identificat membres dels cossos de

seguretat espanyola i fins i tot alguns han estat duts a judici.

Exemples n'hi ha una munió però n'hi ha que són de manual, any 2014, eleccions europees, el PP decideix fer un acte a Vilanova amb el ministre Montoro i Sánchez Camacho, els Mossos comuniquen el pla de seguretat a Madrid, estableixen un traçat i perímetre, quina és la sorpresa del cap de l'operatiu quan veuen que el cotxe del ministre emprèn una altra direcció i aïllat!, hi ha un comitè de recepció violent esperant-lo. Quan s'investiguen els malfactors, resulta que uns quants són vinguts de fora el poble i el més intrigant, algun d'ells no pot amagar la seva vinculació amb la ultradreta i llueix un ornament corporal que el delata de forma inequívoca.

Podria ser que durant molts anys la consigna política donada als Mossos era que quan enxampaven un operatiu encobert espanyol la paraula "soy compañero" alliberava automàticament a l'individu en qüestió de tota responsabilitat, però quelcom molt greu ho anava a canviar tot.

La dinàmica política de l'anomenat Procés ha merescut crear una escenografia més dramàtica, així els *storytellers* han rebut molts més mitjans per assolir els seus objectius, de tots és conegut la mal anomenada Operació Catalunya, però l'assetjament als polítics catalans no ha donat els efectes desitjats, seria possible que la "Casa" hagi rebut llum verda per anar més enllà?

Els primers senyals que quelcom no anava bé foren l'especial campanya dirigida des de l'antic ministre d'interior Jorge F. Díaz i els mitjans de Madrid en senyalar que el nostre país era un caldo de cultiu de l'islamisme, però que hi havia del cert en tot això?

Aquests darrers dies alguns han volgut confondre expressament tota la comunitat musulmana amb l'islamisme i

per corollari amb el gihadisme, les mateixes comunitats reconeixen però que una tercera part de les congregacions són salafistes, sembla que la monarquia alauita té molt a dir al respecte. Són molts els senyals que indiquen que el Marroc d'acord amb l'Estat espanyol supervisa i fins i tot paga la manutenció de molts dels "seus" imams, la promoció dels "barbuts" és exògena però el control és compartit per Madrid i Rabat, la prova més fefaent és l'expulsió per part del CNI de l'antic imam Ziani, líder musulmà que es va declarar independentista l'any 2013 i que gestava una veritable aproximació de la comunitat marroquina a la realitat catalana a més de predicar un Islam ben compatible amb la societat occidental, la justificació fou "pone en riesgo la seguridad del Estado" i presumptament ser agent del DGED (serveis secrets marroquins), com si això segon fos un desmèrit per ser imam a Catalunya, com si molts imams no fossin expressament "importats" del Marroc amb el plàcet dels Governos respectius.

Si aquesta tesi fos certa, ens trobaríem que s'ha estat promocionant l'islamisme radical com a mètode de control dels immigrants i dels catalans musulmans amb aquest origen, sortosament la comunitat marroquina és prou plural, malauradament, però, la llavor ja era plantada i va donar els fruits, que no van tardar a fer de Catalunya la zona amb més detinguts gihadistes de tot l'Estat, i la majoria d'origen magrebí, però amb això no n'hi havia prou.

Les alarmes es van encendre el 2015 quan es va saber que la infiltració gihadista dels agents espanyols arribava a l'extrem de proveir logística mitjançant els seus *proxies* habituals, elements d'ultradreta que prometien armes a canvi de validar objectius, quan la Policia espanyola va alertar als gihadistes que estaven sent investigats pels Mossos es va aturar l'operació tot donant cobertura judicial al neonazi, en aquell moment vam ser uns quants el que vam aixecar les celles, els Mossos de cop sabien que tenien un terrible enemic

i que l'enemic jugava a casa, els objectius serien els mateixos però, quantes cèl·lules adormides tenien a Catalunya?

Avui dia poc sabem dels atemptats del 17A, sols que el desaparegut imam de Ripoll era salafista conegut, delinqüent penat, circulava lliurement i estava monitorat per la policia espanyola per vincles amb els terroristes de l'11M des de feia anys, mai direm que és un atemptat de bandera falsa però què podia sortir malament?

Com veieu de la Verneda a les Rambles hi ha un llarg camí de sang i mentides. És hora que tots treballem per saber la veritat perquè dels silencis d'antany tornen les ombres al present i amenacen el futur d'il·lusió que somniem tots plegats, no podem de cap manera permetre que ens trenquin la cosa més preuada per a una societat, que és la convivència en llibertat. No caiguem en les trampes del bonisme ni l'estigma del racisme, cal segmentar i aïllar l'amenaça per així afrontar que les causes poden ser més concretes i que cal tallar de soca-rel les intervencions exteriors que puguin desestabilitzar la pau social, per això sols amb estructures d'estat reals podrem defensar la seguretat dels catalans independentment del nostre origen.